

El tsunami social que s'acosta

A altaveu.com/opinio/tsunami-social-acosta_20222_102.html

Ens enfrontem a la crisi econòmica i social més forta que Andorra ha patit en moltes dècades. Centenars de llocs de treball quedaran anorreats. La crisi serà un terratrèmol per a la societat andorrana.

Desenes de joves, que buscaran feina passat l'estiu, es trobaran amb un mercat de treball tancat i barrat.

Força assalariats, que estaven convençuts que podien raonablement confiar en l'estabilitat de la seva feina la veuran ara amenaçada.

La urgència serà de mantenir la cohesió de la societat andorrana i donar resposta a l'angoixa que fa patir milers d'assalariats, de treballadors independents, per compte propi, i d'empresaris.

Aquesta setmana, quan ja hi ha força empreses i activitats professionals que tornen a obrir portes, marca el principi de redreçament que serà llarg, molt llarg.

Ara més que mai el país necessita que se li parli clar. Tenim un risc d'enfonsament de l'economia i una certesa, que hi haurà un empobriment general. Aquestes setmanes d'aturada i confinament han estat ja molt dures per a moltes famílies. Els responsables de Càritas Andorrana han explicat que han atès més famílies i han distribuït més lots de menjar en dos mesos que no pas en tot l'any passat.

Passat l'estiu les empreses hauran d'agafar decisions per assegurar la seva supervivència a curt i a mitjà termini.

Aquesta crisi està deixant en evidència els caràcters dels que estan en responsabilitat a les institucions i permet adonar-se que la improvisació, política, i la manca de solidesa, personal, són un desastre pel país

I sembla ben evident que un gran nombre d'empreses no podran pas mantenir tots els treballadors als que han suspès provisionalment el contracte de treball. La desocupació serà molt forta i el clima social es degradarà força.

Aquesta crisi està deixant en evidència els caràcters dels que estan en responsabilitat a les institucions i permet adonar-se que la improvisació, política, i la manca de solidesa, personal, són un desastre pel país.

Es comença a destriar el gra, escàs, de la palla, molt abundant.

En l'àmbit de l'activitat econòmica privada, el dels empresaris i professionals, també hi ha els que deserten davant les responsabilitats i se'n descarreguen sobre l'Estat. És força curiós perquè són els mateixos que abans, quan tot rutllava, demanaven llibertat i

desregulació i ara que venen maldades, ho esperen tot "de dalt", fins a la més petita directiva. Ràpid, obrin el paraigua!

També estem veient, llastimosament, com a DA mana i ordena la coalició interna entre els estómacs agraïts i els que aspiren a perpetuar-se en la professió política, darrera la mampara de la crisi sanitària. Fan servir les pors confiant així en guanyar suports. Les crisis, com les guerres tenen, ara ho veiem, els seus aprofitats.

Les generacions futures ens jutjaran a partir de la manera amb la qual haurem plantat cara a la situació.

Per la sortida de la crisi, la política econòmica i social hauria de tenir per objectiu repartir-ne el xoc de manera que cadascú –Estat, empreses i famílies, entre les quals el pes hauria de variar segons els nivells d'ingressos- n'agafi una part.

Però visiblement, tot fa pensar que ara per ara el Govern pretén descarregar el pes de la crisi sobre els assalariats i, especialment, els del sector privat.

No anem bé.